

Tal öfwer ingångne freden wid Werele 1790. emellan Sverige och Rysland håll...

Älf, Erik Peter,

1700-1829 81 Cg Br. 1790

1790

ÄLF, E. P.

Vitt. Sv.

Plist.

(Pv)

1700-1829

1790

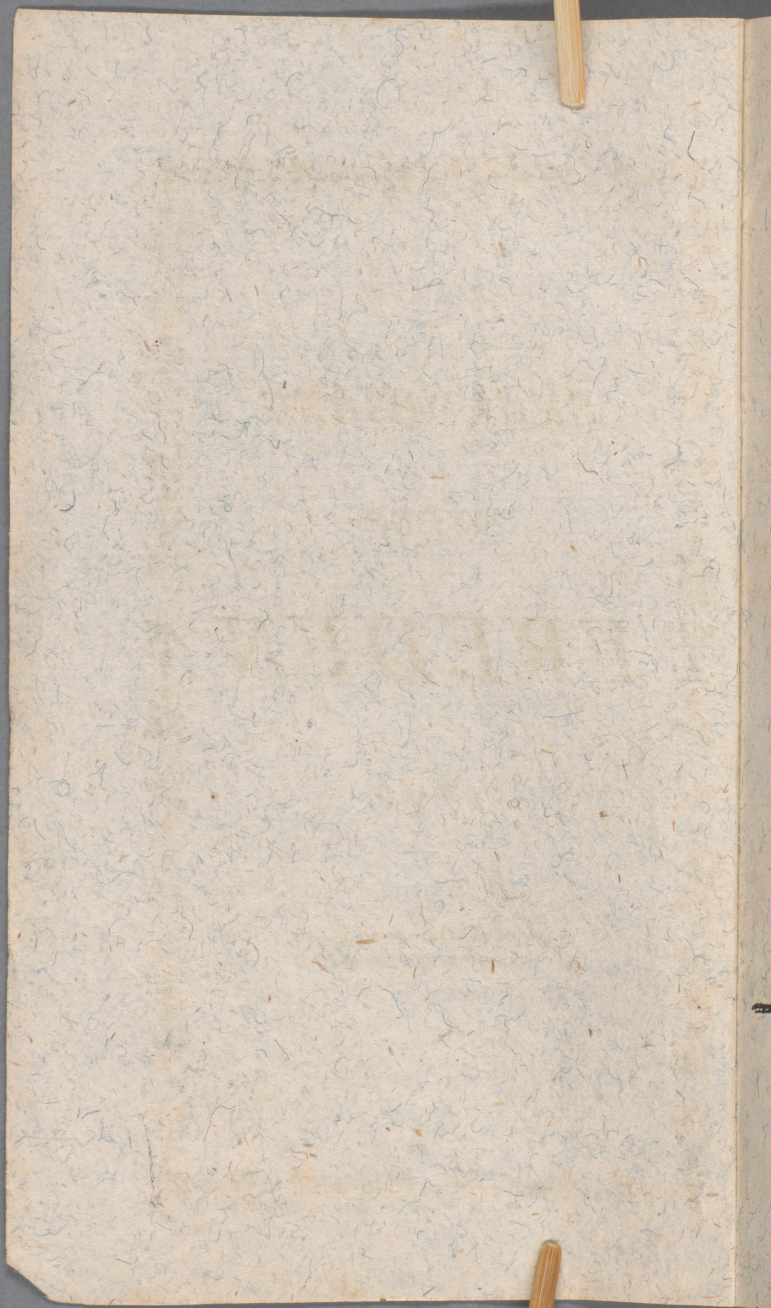
SKALDESÅNG

ÖFVER

FREDEN

1790.

TAL
öfwer
ingångne
FREDEN

wid Wexle 1790.

emellan

Swerige och Rysland

hållet wid

Kongl. Akademien i Lund

uti en

Skalde-Sång

utaf

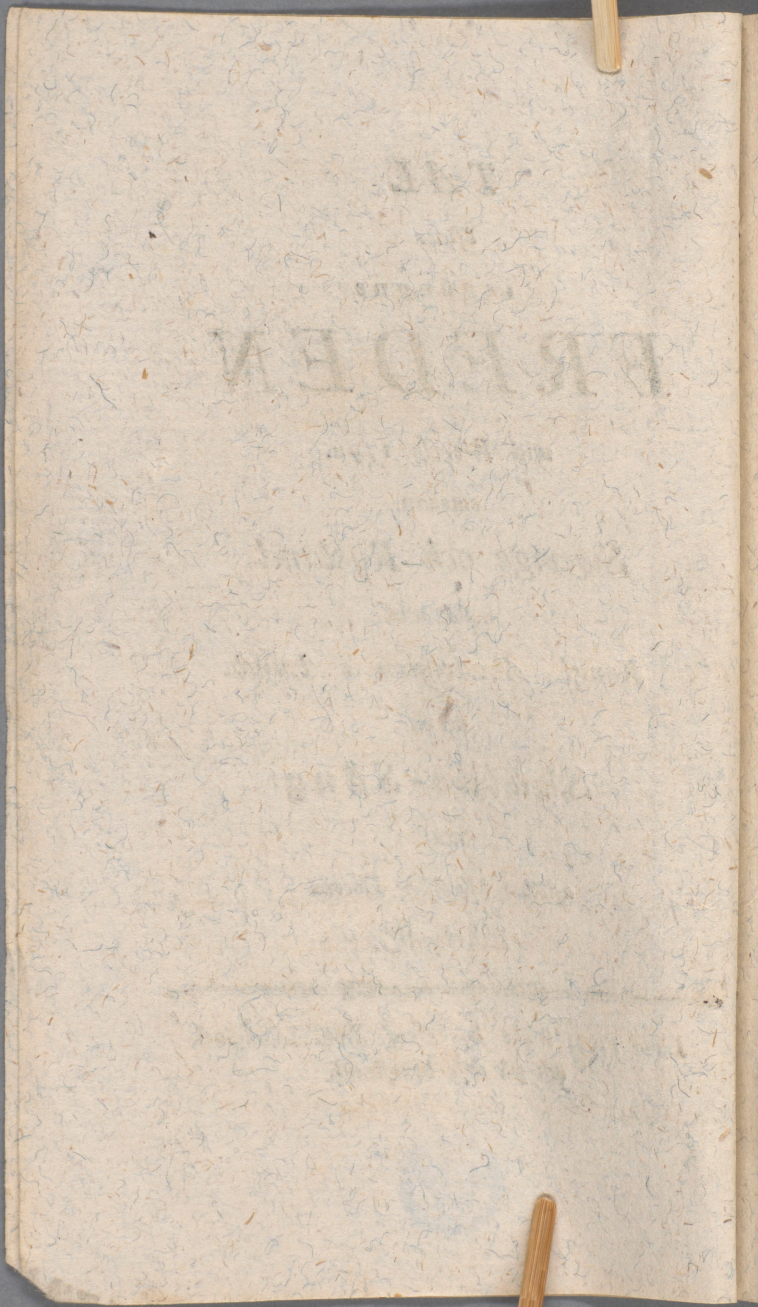
afledne Magister Docens

E. P. Ålf.

Lund 1793. trykt hos Prof. Joh. Lundblad
och på des's bekostnad.

Annu en Oljoqwift bland tidens skördar fans,
Som skulle flåtas in i Sweriges lagerkrans :
Er tappre Landsmån! Er! hwars klingnr honom skurit
Har Åran på sin sköld til Fredens altar burit.

Men, sköna Flicka! du, som nyfs til denna strand
I ryktets sällskap kom med lyran i din hand,
Hvem är du? Lundagård! dig hålfar en Gudinna:
Dets tempel öppna sig, där dina rökwerk briinna,
Nu just i deras moln jag kände dig igen:
Du Sångens Doter är, och *Carolinas* wån.

Men icke är det mig som till din tolk du kallar,
 Då glädjens högtids-ljud kring Pindens klyfter skallar;
 Du nyfs på höjderne gort flera goda wal.
 Hur råkade mig din blick i skuggan af min dal?
 Om kanske någon gång, förledd af hjertats värma
 Jag vågat — ån så ung — at dina toner härma:
 Du mig förlåta bort et fel, som likväl jag
 Ej längre lefwa trot, ån blot sin födslodag:
 Men nu en högre fång, till hwilken minnet lystrar,
 At fe'n berättat den för sina strånga Systrar:
 Den tillhör icke mig; — på Snille's ocean
 Min Julle är för klen, och jag wid stranden wan,
 Men Gudarna ibland et bud för mänskor tyda,
 Som man ej granska får, men som man blot skal lyda.

Jag lyder, Sångmö! dig, och måtte nu din röst
 Et troget genljud bli af känslan i mit bröst!
 Sjung då, hur' Fridens Gud de molnen redan skingrat,
 Ur hwilka krigets blixtnad sig wred och blodig slingrat!
 Sjung, huru sjelf han sank på lugnets gyldne sky
 Wår falhet återför och skapar oss en ny!
 Men sjung likväl förut, hur härjnings-faklan tändes!
 Hur Swenskers gamla mod i nya faror kändes!

Sjung

Sjung desse Hjeltars låf, som stridt för Fösterland!
Och Segrens underwerk i deras tapra hand!
Sjung huru GUSTAF gick en twungen hämd at hwässa
Och fästa ån en skörd af lagrar på sin hjässa!

— — — — —

Mot lian lutande hur tankfull Tiden står,
Och genomfer en rymd af sina fifta år!
Så ftora händelser i deras sköte finnas,
At fastån gammal nu, han störrer ej kan minnas!
Berätta, Sangmö! dem, då sanningen dem lär;
— Där tårdig för defs fyn du med din fakla år: —
Du swäfwe på min strång och fjelfwa ryktet twinge
At lyfta ån en gång sin redan trötta winge!

Men J, som ge'n min Sång Ert läkra öras lån,
Förwänten ej i mig det mogna Snillet's Son!
Med andras ädelmod sig ofta fwaghet tröftar;
Jag ock — då den i dag Er granfkning öfverröftar.

Men förån Sångmö! du wid lyrans strängar rör
I lutans ömma ton du qwalets döds-suck hör,

Hwars genlyd tynar nu på blodbestänkte fälten
Och sedan dig betänk, om du bör älska Hjelten! —

Hwad twingar Mänskor Er wid samma moders barm
At wäpna mot hwaran Er broderliga arm?
Har ej naturen nog af sina egna plågor?
Skal man at öka dem — med hjelp af konstens lågor
En wädeld tända up, som män likwäl til slut
Se'n Tiden bränfår fät, med möda fläcker ut?
Den ena Stoftets Son den andra knapt förr närmar,
Än Älkan på sin thron får undra hwem sig härmar:
Och jorden wämjande af hämnden tar emot
Et blod, som fölat ned defs lik-beströdda klot!
Och hatet fradgande på Oceanens bölja
Går til en främad strand, at den med gallan skölja.

Är, Mänska! det en lot, som blifwit dig bestäm'd?
Du tyks likwäl ej gord för grymhet och för hämd.
Hwem grumlar blodets wåg, som i din ådra flyter
Och gör at -- strömmen lik som sina dammar bryter, —
Han forflar på det fält, där dina lior gå,
Och som til nästa skörd din Änka skal besä? —
Ej af din trefna hand det mer sin odling winner:
Man blomman likfom dig i knoppen mördad finner!

Då

Då sköfving -- Tigren lik -- har rusat i dit spår,
Tar Skadeståndet se'n et långsamt steg hwart år. —
— Så några yxors wåld en enda dag föröder
Den skog et tidehwarf kanske ej återföder. —

Men -- Sångmö! fjelf du wet och fjelf befunnit har,
At krig för Staters wål et wilkor ofra war,
Och at ej länge den af lugnet sig kan fågna,
Som ej i nödfal djerfs sin råt med wapn hågna. —
Du ömma Månsklighet! i kånslöfulla bröst
Hur ofta har då för man tyftat ned din röft?
Du ikråmd och håpen fwålgt den tår, som börjat rinna!
En långsamt stockad suck man i din barm lår finna:
Men fast man hör dig nu i tidens öra gny,
Fast folken söka dig och Printfar dig ej sky,
Fast än få ofta du med Skaldens nit förmanat,
Och Philosophens skrift, som dina wänner danat:
Såg likwål om du tror — Säg om du wet och mins
En mera lindrig hjälp, som för din rådning fins?
När andras öppna wåld, när andras dolda rånker
De buden öfwerträdt, som man ej onåpsid krånker:
Hwem är wål domare i sådan oförråt?
Den frihet har och mod och stål, han wet det låt.

När

Når friden en gång flytt, hwem kan den återbringa?
 Det måste, — måste ske på udden af en klinga.

Du fåg mit Tidehwarf och tilstod at med fog
 Den tapre Swenke nyfs i blodig hårnad drog.

* *
 *

* *
 *

En Colossalisk krop det Ryska wäldet höjde,
 Som Romar'ns långa wäxt men ej defs musklor røjde --
 — Europa fåfångt du få många kronor bar,
 Din hela längd ändå et hufwud mindre war.
 Han -- större än den slågt, som Jofurs borg at krossa
 Förente Pelius med branterne af Offa —
 I frusna tóknar hóljd på Nordens isfjäll låg,
 Och badade sin fot i Södrens ljumma wåg.
 Hwarthålst sig Jordens klot på starka axlar wände,
 Det en betydlig tyngd af denna bördan kände.
 Hur mången Tidens Son har skrämnd och hisnande
 Trot ryktet om defs magt et billigt witsord ge!
 Och tyktes redan djårft at sina krafter fråga,
 Om förolämpad sjelf, man borde hâmden wåga?

Den wise likwål fet (han ser då hopen tror)
 At denna hjeltekrop war mindre stark än stor;

Än kan den långa arm bli fwiken af sin fena,
Då styrka och då wett fig mot hans wåld förena.
Man honom studså set den nu så stolta blick,
Då ljungeldskenet för ur krigets åskmoln gick:
Den röst, som rytande en håpen werld förwånat
Har tyfñat för en gång, då hämdens genljud dånat.

CATHRINA! långe du Europen wifåt har,
At ån en *Olga* fans i Seklernas förwar:
En takfam efterwerld din ärestod skal lyfta
At *PETERS* granne bli, där sjelf du rest hans klyfta.
Du *Plato*, *Montesquieu* och *Raynal* frågade,
Hwad lagar åt dit folk din wishet skulle ge?
Du gaf dem — *Amphion* ej bättre fältets stenar
Til Thebens djerfwa mur wid lyrans klang förenar,
Än du en stor Nation i språk och seder skild,
Den werlden kände för Sarmatisk, rå och wild;
Men — hwarför et begår, som samnat werldens wålde
Och ej wil grånfor se, där dem naturen stålde?
Kanske i grannars barm du fant en misstånkd blick
Och welat blanda dig i deras ödens skick.
Af gamla skadors rön försigtigheten winnes.
Man set hwad fordom hänt och hwad man set man
minnes.

Ej werlden blir så lät åt Despotismen såld.
 Mot Ligt man klokhet har och styrka emot wäld.
 Den flod, som widgar sig at fältet öfwerfwamma
 Til skördens säkerhet förenta krafter dämna.

Et lyckligt folk är det, som intet håldre wet
 Än häfden af sin rät til sin fjellständighet;
 Knapt lär kring deras hals et framat ok sig snyga.
 De tro ej altid straxt hwad grannarne betyga:
 En nådig skydnings-blick den fluge Romar'n gaf,
 Då han i wänfkaps namn bød werlden bli sin slaf:
 Då Segrens lycka tröt, han köpte sig en dyrkan
 För Guld och Lismeri, som rådde öfwer styrkan:
 Til slut -- o! hwilken blygd! -- o! hwilket gåckeri!
 Man trodde mer förnämt at wara träl än fri.

CATHRINA! minnets duk skal efterwerlden lära
 Om detta skuggan blir mot dagen af din åra.

Förflutne Tidehwarf! än har ej glömskans flod
 Sköljt bort ur eder barm de tapre Swenscars blod:
 Men äfwen aldrig dit har det förgäfwes runnit.
 Man häanden dyka där och segren simma funnit:

De Gamle med en dygd, et fel i tænkesåt
Ej gorde; men ock ej förlåto oförråt:
Kanske at man då fäg för ofta swårdet flipas
Til dessa underwerk, som tros — men ej begripas.
Men aldrig Swensken än wid hotet blinkat har.
Han wet hwad nu han är och hwad han fordom war:
Hwad fordom? Sanningen och ryktet äro gamle!
Kanske at äfwen wi i deras skymning famle?
Kanske en saga blot ofs minnet har bestält
Om GUSTAF ADOLPHS namn, om tåget öfwer Bålt?
Om CARL den Tolftes wår, som man har fet och hisnat?
Nej! gläds mit Fosterland! din lager än ej wisnat.
Europa snart i den med et förenat nit
Dit hufwud linda skal och tro den höra dit.
Förgäfwes wid förakt man wänja wil et öra,
Som fät fit ärfda namn i Seklers läffång höra.
Ej något folk är fwagt, som mod och klingor har,
Och bägge nytja wet til hämd och fit försvar.

På Swerges Odaljord, den GUSTAF återbördat
Från Snilletts många barn, som för där fät och skördat,
Oliwen höjde sig til skugga för dess fält,
Kring hwilka lugnets flägt en längre wår bestält.

En wår, som lockat hit de wakra Sångens Systrar,
 Hwars öra re'n förtjust til GUSTAFS storwårk lystrar:
 Hwars lyra känner dem och dem besjunga wet
 Och deras södfloråt til sin odödlighet.
 De funnit til hwad höjd man lyfter sig med snille,
 Och hur man werlden godt med *Titi* hjerta wille,
 Åt Snillets förste Son de flåtat lagrens krans;
 Och efter tidens dom har denna blifwit hans.
 Men swartsjukt ha de trot at til en mognad åra
 Hans hjesfa ej behöft ännu en skörd at båra.
 Men äfwen denna fåt af Segrar årans råt.
 Man nu och Hjelten fer, som fød af *Wasars* åt
 Ej blot i fredens lugn til landets wål war årnad:
 Nej! — ock at rädda det uti en blodig hårnad.
 Så fordom Delphes Gud han sjelfwa Snillets Far
 På starka skuldrors bredd en dubbel börda bar:
 Det kogret, för hwars pil man set at *Python* blödde,
 Och lyran, på hwars strång hans lång förtjusning födde.

Först höjde sig en röst ännu ej trött och hes;
 Fast Norden hörde den och Tauriens Chersones,
 At Örnen ljungande til andra stranden farit,
 Och Månan wid hans syn så wred och blodröd warit.
 Och

Och sedan sporde man at Lejonet steg op,
Och at det retat war och nu förfärligt lop:
— O! GUSTAF twungen gick, din hämd defs band
at lösa —

Man hört defs rytande och man har set det klösa.
Det wäktes grymmare än, då wid hungrens kraf,
Ej Nubiens tjocka skog det fökta rofwet gaf.
Def's blick et åskmoln är, ur hwilket hånden ljungar,
Och fasan i defs röst på luftens hwirflar gungar,
Det re'n en mågtig klo emot det folkflag spånt
Som kriget för besökt, af Swenska wapnen sånt;
Hör jorden drar en suck och på sin axel darrar,
Då *Jant* Tempel-dör på tröga gångjärn knarrar. —
Oliwen fält sit löf, — står naken, torr och blek.
Så dör på stormens dag en hundra-årig ek. —

Af Hjeltar hwilken här til Finlands öknar hastar,
Hwars skuldror krigets Gud med dödens werktyg lastar!
Se stormig hafwets wåg — och segelfylda sköt!
Som från Carlsronas hamn med åfkans fästen flöt.
Carlsrona! lågans wåld, som dina murar härjat,
Har ej förtårt dit namn — de minnet redan bärgat:
Sen åt dit olyksfal man ögats skat betalt,
Man dessa Hjeltar mins, som på din strand man walt.

Men du, som håpen säg, at härjningsfaklan tändes,
 Europa! at wår Nord din fikna blick ju wändes.
 Den fastades ju där af en magnetisk kraft.
 Säg! om af stora hwärf din undran nog ej haft?
 Och om du icke set på land och hafwets wågor
 At ock bland Fjällens is man finner modets lågor?

Men krigstrumpeten hörs, det Segrens hälsning är.
 Han den från Hogland nu ock Swenska flaggan bär:
 Det höfdes, CARL! dit mod -- det hörde til din lycka,
 At denna Lagerkörd ur *Greighens* händer rycka. —
 Neptun den alltid förr som skat ifrån sit haf
 Åt Brittens tapperhet på gaffel-udden gaf.

Så Wafars Åtling fjelf! o! CARL! och GUSTAFS broder!
 Du dig förwärfwat har din råt til minnets stoder:
 Du flera Segrars låf Dig sedan har beret:
 Man set Du Hjelte är, då denna blot man set:
 Dit namn skal Sångens röst at Efterwerlden låra
 Och at Du frågdat har den Swenska wimplens åra.

Men hwilken rikedom har Segrens Gud bestält!
 Den wäntar, Sångmö! dig och Häfdateknar'ns fält!

Men

Men den är alt för stor, du hinner den ej hämta,
Förän man hör din röst på hessa strängar slämta.

At tala många ord din undran är för stor:
Snart wintrens kärta dag är höljd i nattens flor.
Du kan ej wärdigt nog om dessa bragder nämna,
Ät hwilka ryktet sjelf sin undran måste lämna.

Du skulle sjunga förft hur uti Dalarna
Man hörde nitets röst och ärlighetens Ja.
Då GUSTAF Fädrens mod i farans stund at wäcka
Så oförmodad kom til dessa bergens sträcka:
Han fick en Seger där, som ofta han har fät
Då Han har wifat sig och då han talat blot.
Fast äfwen aldrig känd i någon krigets fara
För Snilletts öfwermagt han borde lagrad wara.
Se'n hur det mulnade wid Rikets wästra bråd,
Dår lugnet sat förut på ljusa skyars båd:
Och hur på löftens tro ät CATHARINA lämnad
Ofs än en wåda sägs af Danska klingan ämnad:

Men huru denna stöt, som slyttat til wår barm
Ät GUSTAF återdrefs med en Herculisck arm:

Hur

Hur med et underwerk som kunde Fablen ägna,
 Han fans i Götheborg, at hennes wallar hägna.
 Och hur' för'n året än i wintrens swepting låg
 Man bakom Notriges fjäll de Danska Fanor såg.

Du frälsda Götheborg skal GUSTAFS namn och ära
 Långst ner til Gangens strand med dina kölar bära!

Se'n hur' et annat år bland heta ångors qwalm
 En Segrens Hårold kom til ofs från Ulrikismalm.
 Wid Parkumåki sen och Likala man winner:
 Se härjebloffets sken, där wid Högfors det brinner!
 Om lyckan wid Swenskfund först gaf, sen återtog,
 Har åran gillat ofs och gillat ofs med fog.

Än kunde Sångmö! du ej dina ljud förena,
 At glädjens Echo ge från Lyrans spända sena.
 Du skulle fjunga än om början af vårt år,
 Som krigets fafor set i blodbestänkta spår.

Ännu i hafwets barm fig några isberg wälta,
 Dem Wärens första blick nu sökte til at smälta,

Då ren wid Roggerswik man Swenska flaggan fåg,
Dår obekymrad Mars i sömnens dwala låg;
Sjelf Tuppen på hans hjälm ej märkte någon fara.
Förån han wakenade, fans lågan mågtig wara,
Och fåfångt alt hans rop och alla hans förfök,
Som bågge qwåfwas straxt i hwirflarne af rök.
Hwad stora företag man set på detta följa!
På hedar, flogar, fält, i Sjöns och wikens bölja.

Men Sångmö! du kan dem ej räkna -- fkynda --
ftång

En af dit ämnes wigt och rikdom lastad strång.
Men om du kunde först den Hjelten wårdigt prisa,
Som wid Walkiala gick ån en gång at wifa,
At råtwist Han förtjent sin dubla lagerskörd —
Men -- blir ej dundrets wagn af sjelfwa Jofur körd? —

Dår wimpelkrönta flot hwaran wid Biörkö trånga,
Och spruta bombers eld på kölar som dem stånga;
I wikens smala famn fördämnd mot hafwets wåg
Et fångflat Lejon lik den Swenska Flottan låg.
Det hwilar sig en stund ock känner kådjan trycker,
Far up och ryter til och henne sönderrycker.
— Den Store FREDRIK så af Åran tilstånd fick
För Seger räkna det at Han ur Böhmen gick. —

När äntlig wid Swenskfund de Ryfka wimplar flygtat,
Har likfom det begynt et Storwerk kriget lyktat.

* *

* *

Tre gånger fückande på dåwa midnatsflag
Sit affked tiden tog af årets fifta dag.
Tre gånger med fin blick få blodig hår åt Norden
Ifån fin Hårholds wagn har Solen hålfat Jorden.
Han klarnat denna blick — du fform, fom rafat ut!
Din dödsfück hördes nyfs på hefa wingars tjut.
Snart lugnets ljumma flågt skal möta Wåftans anda
At med hans ömma kyfs i blommans knopp fig blanda.

* *

* *

Hwad bygnad höher fig i et af deffa tålt,
Som likna, Werele! wid driwans båd, dit fålt?
Från ljufets Ocean de milda ftrålar flyta,
Och skimra darrande på Marmorns glatta yta:
Hör under järnets forl de bråkta flifors knot,
Til's de förenat fig wid altar'ts højda fot.
Twå Hjeltar för fit mod i krigets öden kände
Hår förft åt Fridens Gud et helgat rökwerk tände,

Hwars

Hwars låga stark och ren i tusend' hwirflars lop
På luftens wingar fteg til stjernans rymder op.
De wakra Sångens barn, som blomsterkrantsar binda,
Wid den förgyllda list' kring Altar'ts höjd dem linda:
Och lyran, för hwars strång trumpetens gälla röst
Nyfs stängde ljudets wäg til örat och wårt bröst,
I en högtidlig Sång wår falhet nu förkunnar,
Och glädjen echo ger från alla Swenska munnar.

O! *Armfeldt!* Årans wärf få wuxen och få wärd,
Du tog af henne nu Oliwen på dit swärd:
Du på defs nötta udd å GUSTAFS wagnar fäste
De wilkor, freden gaf — de billige — de bäste:
Se'n de af *Igelström* CATHRINAS bifal fät
Förfäkrades åt ofs det falla lugnets lot.

Så hastigt ljuset ej från hemska Norsken blickar:
Så snält ej pilen död i Hindens hjerta skickar:
Ej wädret fortare i luftens öknar far:
Ån Ryktet, sen det hört, at freden slutad war.
Det allestädes kom och ingenstädes dröjde,
Def's röst Basunens ljud — defs hand Oliwen höjde,

Dets öga Solens blick på wärens födflodag
 Säg glädjen teknad ftå i allas anletsdrag,
 Den tråagna Landtman's arm belöntes nu sin möda,
 Och fick af året skat i mogna kärfwars gröda.
 Så hänrykd och förtjuft han fredens hålsning tog
 At ladans wåntan han en långre stund bedrog :
 Han går dock åndlig dit at skördens rikdom tømma
 Men tyft — han löfte ger, at den ej länge gömma,
 För'n han som Fötterlands och mänskighetens wån
 Med slagna Hjeltars barn och enkor delar den.

DU! som på Målarns strand fick dessa skarors möte,
 Hwars Skydsgud du kom hem med friden i dit sköte.
 Ej Choerur, skott och blofs och Catafalquers pragt,
 Ej Skalden, Talaren, ej sjelfwa ryktet sagt,
 Hur wål dit trogna folk uti sit nit förenat
 Med dessa fröjderop, med dessa rökwårk menat,
 Som de för Dig, o Kung! på fridens Altar' tånt,
 Se'n med dets glada dag DU til ofs återwånt.
 Då nu i flere år Du ån på fältet ljungat,
 Ån wid Europas gråns Dig böljan lydig gungat,
 Man hemma efter Dig en lika långtan röjt,
 Som då förlånge ren bland tåknar wårfol'n dröjt;
 Då tidens håpne Son emedlertid fåt låra
 Af Ryktets Hårholds röft om Dina bragders åra.

Och

Och Swerges Kronprints! Du en lycklig framtids
hopp!

Som frugtens löfte bår uti Din spåda knopp!
Då nyfs Din krönte Far på stranden, där Han hamnat,
Dig gaf sin första kyfs, sen Honom Du omfamnat,
Hwad? swälde i Dit bröst ej ren et ungt begår
At få en enkel qwist af lagrarne Han bår?
Man för fet Hjeltebarn i denna långtan gråta;
Men må du wälja hållt, må Ódet det tillåta! —
Den Borgerliga kranfs, som tidens wórdnad wet
At fjelf Din Far har fåt af Landsmåns takfamhet!
Men om til storwerk född Dig nöden skulle mana
At kasta krigets blick, så följ Din Faders wana —
Som, se'n Han twungen gaf et trotfigt bröst et får
Med mildhet balsam gót, där klingan plöjt sit spår.

Prins! wåra GUSTAFS Son och GUSTAF ADOLF heta,
Det fordrar göra mer än andra Hjeltar weta. —

Men du som blödde nyfs, mit tapra Fosterland!
Tag Friden, Himlens skänk, som ges af GUSTAFS
hand.

Snart åter en Oliw på dina fält fig rotar
At hinna til en höjd, den stormen fåfångt hotar:

I skuggan af defs löf, där för så glad du fat!
 Tag af den böjda gren förfigtigt frugtens skat!
 At af defs rikedom åt dina barn må sparas,
 Bör af din ömma wård det trädets fram bewaras,
 Hwars telning jordens barm ej återföda skal
 Förän hon watnas först med blods och tårars swal. —
 Man kan ej gälda det med några nakna tufwor:
 En droppa mer är wård än alla Peru's grufwor.

Men, Landsmän! odlen wäl de ärfda tegars lot,
 Dem med en fredlig plog J åter häfda fät!
 Må idoghet och flit, hon flere dygders Moder,
 Er skaffa rikedom på Handelsn gyldne floder!
 Och lämne grufwans Son från hennes djupa nat
 Ur edra bergs förwar Metallers ädla skat!

Du fom för Swerges sfrand mot Söder gränfor fätter,
 Som åt din trefne Son på dina rika slätter
 I Sädens Ocean, där plogens köl har gåt,
 Ur ymnoghetens horn ger glada skördars lot.
 När, Skåne! krigets blixr ur Sundets sköte ljungat,
 När din och Grannens wåg de Ryfka kölar gungat,
 När ur Kanonens gap du dödens hälsning hört,
 Den winden suckande så ofta til dig fört,

När

Når håpen din Najade i botnens afgrund hukar,
Se'n hon fåt råkna nyfs din stolte owåns dukar,
Och når Tritonerne ikring din gälla strand
Knappt vågat lyfta sig med kikarne i hand,
Har ej din Åbos bröft i tätta pulsflag báfwat
Når faran med fit hot för dina ögon swáfwat?

Men hvem har fkyddat dig? Har du wål enfam
blot

För dina kusters wård en egen Skyds-Gud fåt?
Kanske at dina fält och städer han bewakat
Och slåkt de gniftor ut som härjnings-faklan sprakat?
Blot en af dem föll ned tog eld och brände Rå.
Når sköfpling kräfwer skat, kan mindre den ej få.

Så når med dundrets röst kring skogar, berg och
dalar

Til jordens skrämde Son den wreda Åfkan talar:
Man frugtar at hon snart med et förfärligt brak
Slår ner på höjderna och i Palatsens tak;
Når ur den slitna skyn sig äntlig wiggen lossar,
Det blot en koja är som i sin fart han krossar. —

Sen Finland wifåt ofs fin blodbestänkta barm
Och fäst Oliwen nyfs wid en förbunden arm;

Må snart det wisa ofs, at ej wår blick kan spåre
 Hwar fordom året haft sin nu förwuxna fåra.
 Men, Skåne! man har fet, at du bekant och wet
 Den råt som Himlen har af dig til takfahet.
 Man nyfs din låffång hört från Tempel-hwalfwen skalla,
 Och desse wårde Mån, som dina Söner kalla
 I nådens helga werk at underwisa där,
 Hwars nit i deras wåg Religionens fakla bår:
 Man fet dem fredens dag och GUSTAFS storwerk prisa
 Och i etpräglat guld et prof af glådjen wisa.
 Wid foten af den Pind, där Snillet rest sin thron,
 Bland Lundagårdens tråd en Romersk lyras ton,
 Twå Talares behag, som almånt bifal wåkte,
 Min Sång til denna höjd med lågre flygt ej råkte.
 Men jag har likwål trot med kånflans warma nit
 Mig böra tilgift få at jag har syftat dit.

Om Sångmör för man fet i krigets blodspår trampa,
 Och haftigt flygta bort och släcka ut sin lampa:
 Ej wåra denna fejd en gång på frugtan tänkt,
 Och ån en droppa blod ej deras lyfor stånkt.

O! GUSTAF må Din blick til deras öden hinna!
 Och, Riks-Drots! här din wård för lagren Jordmån finna!
 Och wåxe någon Skald wid *Carolinas* bröst,
 Som storwerk sjunga kan med hög och wårdig röst!

Tryckfel:

Pag. 24. uti 4de raden näst den sista står *lyfor*, bör
läsas: *lyror*.

Exemplaret kostar häftat 4 Sk. Specie.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

